

Република Србија
УПРАВНИ СУД
19 У 7420/11
12.06.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Радојке Маринковић и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Цара ... број ..., поднетој против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Регионални центар Београд, број: 4139-98/2010-20 од 17.10.2011. године, у предмету пореза, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.06.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Тужилац је дана 05.07.2011.године поднео тужбу Управном суду, у којој је навео да је дана 17.08.2010.године поднео Министарству финансија-Пореској управи-Филијали Звездара захтев за рефундацију плаћеној ПДВ за куповину првог стана из члана 56а Закона о порезу на додату вредност, који је одбијен решењем овог органа бр. 413-4ПДВ-153/10 од 27.10.2010.године. Даном 18.11.2010.године поднео је жалбу другостепеном органу, Регионалном центру Београд, о којој жалби по протеклу 60 дана, као ни у накнадно остављеном року од 7 дана по захтеву тужиоца, није одлучено, из ког разлога у складу са одредбама члана 15. и 19. став 1. Закона о управним споровима подноси тужбу због ћутања управе и побија као незаконито решење Министарства финансија-Пореске управе-Филијала Звездара 413-4ПДВ-153/10 од 27.10.2010.године. У тужби наводи да тужбу подноси из разлога прописаних одредбом члана 24. тачка 1. и 4. Закона о управним споровима, да је испунио у потпуности услове прописане чланом 56а Закона о порезу на додату вредност и

чланом 10а Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ и о начину и поступку рефакције и рефундације ПДВ (“Службени гласник РС”, бр.107/04, 65/05, 63/07) за остваривање права на рефундацију плаћеног пореза на додату вредност за куповину првог стана, купивши свој први стан у згради која је у тренутку куповине још у изградњи и то стан бр. ... који се налази на I спрату новоизграђене зграде у Београду, у ул. ..., о чему је закључен Уговор о купопродаји Ов.бр. ... од2010.године и Анекс уговора Ов.бр. ... од2010.године. Стан је купио од продавца “Б.Б.” д.о.о. Београд који је правно лице и обвезник ПДВ-а, за који је уредно и у потпуности исплаћена купопродајна цена са урачунатим ПДВ-ом, на основу испостављеног рачуна продавца у коме је исказана купопродајна цена са ПДВ-ом, и тужилац је свој захтев за повраћај ПДВ-а предао надлежној Филијали пореске управе уз комплетну документацију у складу са прописима. Првостепени орган није детаљно и правилно утврдио све одлучне чињеници из достављених доказа, и то није правилно утврдио правну природу односа насталих између инвеститора и суинвеститора као заједничких инвеститора и градитеља предметног стамбеног објекта у Београду, ... из Уговора о суинвестирању и заједничкој изградњи Ов.бр. ... од2009.године и погрешно налази да је В.В., физичко лице, носилац одобрења за изградњу и коме је издато решење о одобрењу за изградњу бр.351-128/08 од 13.06.2008.године, једини инвеститор градње стамбеног објекта, а да је правно лице „Б.Б.“ д.о.о., ... само финансирала извесне радове на изградњи по ком основу је стекла право својине, између осталог и на предметном стану, па потом тај стан продало тужиоцу. Наводи да је правно лице “Б.Б.”д.о.о. ... постало први изворни власник новоизграђеног стамбеног објекта у обиму и на опредељеним целинама прецизираним Уговором о суинвестирању и заједничкој изградњи и Анексом тог уговора, између осталих и на предметном стану број ..., с обзиром да је заједнички са В.В. као инвеститором преузимало и сносило права и обавезе као суинвеститор, учествовало у заједничкој градњи предметног објекта од самог почетка, да је уговор закључен са циљем и идејом да се заједнички, од самог почетка гради и инвестира предметна стамбена зграда и да предузеће “Б.Б.”д.о.о. ..., чији је искључиви власник и директор В.В., може закључивати са купцима уговор о продаји тих непокретности, те да је инвеститор В.В., у складу са обавезом, уговореном одредбом члана 4. овог уговора, по извршеној процени вредности катастарске парцеле на којој је дато одобрење за изградњу, извршио у Агенцији за привредне регистре 11.02.2009.године, упис и унос неновчаног капитала у виду грађевинског земљишта, кат.парцеле бр. ... КО ... у предузеће “Б.Б.”д.о.о. Даље се у тужби наводи да Закон о планирању и изградњи не познаје појам “суинвеститора” већ искључиво појам

“инвеститора”, да се наведени уговор може посматрати само са аспекта статусних односа правног лица “Б.Б.”д.о.о. ..., које предузеће је основано као деоничко друштво и такво уписано код Агенције за привредне регистре, и његовог оснивача, В.В., да се код закључења уговора о суфинансирању, ради о сукобу интереса повезаних лица, чије су правне последице прописане одредбом члана 37. Закона о привредним друштвима, да у време закључења овог уговора није била изграђена непокретност са којом се могло располагати, а да се према члану 29. став 2. Закона о порезу на имовину пореска обавеза везује за промет својине на објекту и стиче се тек по завршеној изградњи и настаје даном примопредаје објекта односно ступањем у посед непокретности, те да правни однос између В.В. и “Б.Б.”д.о.о. ... није садржао промет својине у моменту закључења уговора о инвестирању и заједничкој изградњи, односно изградња је тек предстојала, тако да се однос ова два лица не може третирали као промет који утиче на купца, овде тужиоца. Наводи да се погрешна примена закона других прописа или општих аката састоји у томе што првостепени орган није утврдио све одлучне чињенице из приложених доказа, те да је погрешно применио право из Закона о порезу на имовину, уместо Закона о порезу на додату вредност, да из приложених доказа произлази да између В.В., као физичког лица и суинвеститора “Б.Б.” д.о.о., није било никаквог преноса новоизграђеног објекта, већ да су они на основу заједничке градње и суинвестирања стекли право својине, на тачно опредељеним деловима новоизграђеног објекта, и то “Б.Б.”д.о.о. је стекла на предметном стану бр. 9, чији је тужилац каснији купац, па је тек продајом тог стана тужиоцу остварен први промет. Тужилац предлаже да суд, с обзиром да располаже потребним чињеницама и да природа ствари то дозвољава, непосредно реши управну ствар и донесе пресуду којом се тужба уважава, одобрава рефундација плаћеног ПДВ-а за куповину првог стана у износу од 386.990,00 динара са законском затезном каматом и налаже Министарству финансија-Пореској управи-Филијали Звездара Београд да тужиоцу на име рефундације плаћеног ПДВ-а при куповини првог стана из члана 56а. Закона о порезу на додату вредност исплати износ од 386.990,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2010. године, па до коначне исплате све у року од 15 дана по добијању пресуде.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да је тужени решењем број 4139-98/2010-20 од 17.10.2011.године одлучено о жалби тужиоца изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Филијале Звездара број 413-4ПДВ-153/10 од 27.10.2010.године.

Решењем Управног суда 21 У 7420/2011 од 24.04.2013.године наложено је тужиоцу да у року од 15 дана од пријема тог решења суду достави писмену изјаву о томе да ли је тужилац задовољан накнадно донетим решењем 4139-98/2010-20 од 17.10.2011.године или остаје при тужби и у ком обиму, односно да ли тужбу проширује и на наведено решење. Упозорен је да ће уколико изјави да је задовољан наведеним решењем или ако не да изјаву у року од 15 дана од дана пријема овог решења, суд донети решење о обустављању поступка.

Поднеском примљеним у овом суду дана 14.05.2013.године тужилац се изјаснио да није задовољан накнадно донетим решењем број Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Регионални центар Београд број 4139-98/2010-20 од 17.10.2011.године, да проширује тужбу и на нови акт, из разлога предвиђених у члану 24. тачка 1. и 4. ЗУС-а и да остаје у свему код датих навода и образложених разлога у тужби.

С обзиром да је тужилац изјавио да није задовољан новим актом, решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Регионални центар Београд број 4139-98/2010-20 од 17.10.2011.године и да тужбу проширује и на ово решење, то је суд, у складу са одредбом члана 29. став 4. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) наставио поступак у овој управној ствари.

Оспореним решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе - Регионални центар Београд број 4139-98/2010-20 од 17.10.2011.године, одбија се, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Филијале Звездара број 413-4ПДВ-153/10 од 27.10.2010.године, којим решењем је одбијен захтев тужиоца за рефундацију плаћеног ПДВ, при куповини првог стана из члана 56а Закона о порезу на додату вредност, број захтева: 562415518 од 17.08.2010.године поднет Министарству финансија – Пореској управи – Филијали Звездара.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према разлозима образложења оспореног решења и стању списка предмета,

Управни суд налази да је правилно оспореним решењем тужени орган одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену на решење првостепеног органа од 27.10.2010. године, без повреде правила поступка које су од утицаја на законитост одлучивања у овој управној ствари, с обзиром на потпуно и правилно утврђено чињенично стање и правилном применом материјалног права. Тужени је у образложењу оспореног решења за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, које у свему, као правно ваљане, прихвата и овај суд. Ово из разлога јер је у проведеном поступку правилно утврђено да је В.В. решењем о одобрењу за изградњу Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове бр. 351-128/08 од 13.06.2008. године, одобрена изградња објекта у коме се налази и предметни стан бр. ... чији је купац тужилац, те у вези са тим да је В.В. инвеститор овог објекта, па и стана број ... , а да је правно лице "Б.Б." д.о.о. ..., по основу финансирања извесних радова на изградњи тог објекта стекао право својине на стану бр. ..., па је потом тај стан продао тужиоцу. Наведено јер код изнетог, а да је према утврђеном грађевинска дозвола за изградњу грађевинског објекта издата само на име В.В., то Управни суд налази да једино лице на чије име је издато одобрење за изградњу је правно одређено за инвеститора изградње тог објекта, да завршетком изградње само инвеститор по том основу стиче право својине на објекту, а да је по основу уговора о куповини закљученог између тужиоца и "Б.Б." д.о.о. извршен други пренос права својине на предметној непокретности. Из наведених разлога правилно тужени налази да нису испуњени услови прописани чланом 56а. Закона о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС", бр.84/04...61/07), а у вези одредбе члана 4. став 3. тачка 7. и 7а. Закона о порезу на додату вредност за рефундацију плаћеног ПДВ-а при куповини стана по уговору који је тужилац закључио са "Б.Б." д.о.о.

Из наведених разлога, Управни суд налази да је у проведеном поступку правилно и потпуно утврђено чињенично стање, које је одлучно за решавање у овој управној ствари, те да је правилно примењено материјално право, те оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца и правилно су оцењени, као неосновани сви наводе жалбе тужиоца, које тужилац понавља и у тужби. Тужени орган је за оцену навода жалбе, дао довољне и правно ваљане разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Суд је ценио све наводе тужбе, али код изнетог, налази да су ови наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима којим је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора

такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, суд је оценио да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да овај предлог није основан. Ово стога што оспорено решења правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд у смислу члана 43. став 1. Закона о управним споровима пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништи што у конкретној ситуацији није био случај.

Са изнетих разлога, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде применом члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 12.06.2014. године, 19 У 7420/11

Записничар
Михајло Ралић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Цакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ